Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 02 октобар 2012 21:09

Права бомба је пукла на иначе рутинској и предвидивој изборној скупштини српских напредњака, на којој је Александар Вучић једногласно изабран за председника СНС, а доскорашњи партијски лидер, председник Србије Томислав Николић, поручио да ће Србија у даљем процесу европских интеграција имати своје услове, јер „нема разлога да трчи за датумом и папиром“.

У свечаном делу скупштине СНС у центру "Сава" Николић је, јавиле су агенције, рекао да Србија жели да припада европској породици и да жели да сарађује, али да никада, „док постоји Српска напредна странка и друге политичке странке у Србији“, неће дати оно што је њено. “Без Косова и Метохије би се осећали као човек у велелепној палати који је на смрт болестан", рекао је он и напоменуо да је „десет година трчања Србију довело до просјачког штапа и да ће сада мало да мисли о себи“.

Могу замислити како су се током викенда загрејали дипломатски телефони по београдским амбасадама, активирали „обавештени“ – и обавештајни – извори и локална „дубока грла“ са само једним али вредним питањем: „Шта би то сада требало да значи“. Односно, да ли је у питању само (не)вешти председников спин, или је ипак на помолу озбиљан заокрет српске државне политике, нарочито оне према Косову и Европској унији? Да ли је то само Николићев вербални анестетик намењен српској јавности и бирачком телу које га је изабрало, или одлучан државнички закључак донет након дубоког промишљања и сусрета са Владимиром Путином, с једне, и бројним западним политичким личностима, с друге стране.

Иако се лично са поменутом изјавом слажем у целости (на страну мала стилско-садржинска збрка, то јест, како смо то, све јурећи за „велелепном палатом“, стигли до „просјачког штапа“!?), мислим да о томе шта она тачно значи не треба превише лупати главу. Наиме, веома брзо ће се то видети и показати само. Косово (и Метохија) је најбољи и најпоузданији српски политички лакмус и ту слабо помажу спиновања и политичко-маркентишке рецептуре.

Скренуо бих, међутим, пажњу и на једну, разумљиво, много мање запажену изјаву бившег председника и још увек актуелног лидера ДС, који је, говорећи на тему нових услова и уцена из Брисела и Берлина, рекао да не жели да оптужује нову владу или новог председника, али да „треба бити свестан да свака политичка промена у Србији носи нова условљавања“. Управо тако. И ове потписујем. Само не могу а да се не запитам да ли је тога што сада говори Тадић био свестан и 2007/8. када је дословно у предвечерје проглашења косовске независности форсирао председничке изборе, слао двосмислене поруке у вези са Косовом и подстицао нездраву политичку поларизацију и антирадикалску хистерију у друштву? Да ли му је макар пало на памет да таквом политиком, свесно или несвесно, помаже све оне снаге у земљи и иностранству које раде на отцепљењу јужне покрајине – и да оне помажу њему?!

Иако пристојан човек не може а да не осети мучнину при погледу на актуелно медијско иживљавање над Тадићем – у којем, разуме се, данас коло воде управо они медији који су до пред сам други круг, па чак и за време изборне ћутње, најпрљавије нападали Томислава Николића – чињеница је да је он својим, изгледа, сасвим искреним веровањем у политику „двоструког колосека“ можда највише одговоран за актуелну конфузију и жалосно стање на „косовском фронту“. И зато има неке правде што га је СНС на крају срушио његовим сопственим оружјем – унутрашњеполитичком поларизацијом и двосмисленим (али „обећавајућим“) порукама по западним престоницама и дипломатским кулоарима. Али убеђен сам да ни садашњи победници, иако упорно, и након свег досадашњег искуства, како Тадићевог, тако и свог, покушавају да оживе леш звани „и Косово и ЕУ“, неће моћи да побегну од тог косовског крста и усуда.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 02 октобар 2012 21:09